

Vétójog nélkül diktatúra lesz

2022 július 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Fricz Tamás lerántotta a leplet!

Ursula von der Leyen, az Európai Bizottság elnöke nemrég újságírók előtt arról beszélt, hogy az unió külpolitikai döntései során is meg kell szüntetni a konszenzusos döntéshozatal intézményét. Azt hiszem, ezzel határhöz érkezünk az unió történetében.

Nyilvánvaló ugyanis, hogy a vétójog megszüntetése és a kétharmados döntések bevezetése az Európai Tanácsban, az állam- és kormányfők testületében nem jelentene mást, mint az unió föderális szövetségi állammá való átalakulását. Ha a globalista-liberális fészer, a brüsszeli elit eléri ezt a célját, akkor az Európai Unió már nem többé-kevésbé szuverén tagállamok szövetsége lesz, hanem valóban egy központosított irányított birodalomná válik.

A tagállamok szuverenitásának kezdettől fogva két nagyon fontos garanciája volt és van: az egyik, hogy a végső döntések ne az Európai Bizottságban, de főleg ne az Európai Parlamentben dőljenek el, hanem az Európai Tanácsban, ahol mégiscsak a tagállamok polgárai által demokratikusan megválasztott vezetők ülnek, s az országukat képviselik.

A másik pedig éppen a döntéshozatal konszenzusos módja, ami végső soron megvédi az egyes tagállamokat attól, hogy a központi hatalmak rájuk kényszerítsenek az országuk érdekeivel szemben álló döntéseket akár a külpolitikában, akár az adózásban, akár a határvédelem, akár a bevándorlási ügyekben, amelyek eddig szigorúan tagállami hatáskörbe tartoztak.

Amikor szembenézünk a jelenlegi kihívással – amelynek a jelentőségét nem lehet eléggé hangsúlyozni –, akkor érdemes arra is kitérnünk, hogy a globális irányvonal már évtizedek óta folyamatosan arra törekszik az unió belől – lényegében az alapító atyának számító Jean Monnet óta –, hogy a tagállamok fölött egy központi döntéshozó testületet szabja meg az irányvonalat, amelyet mindenkinek be kell tartania.

Először is, a bizottság az unió olyan intézménye, amely önmagában testesíti meg a nemzetekfelettséget, a szupranacionalizmust és a föderalizmust. Döntései mint az unió közös döntései jelennek meg, amelyben a tagállamok már „felszívódnak”.

Ha tehát a bizottság egyre több döntéshozatali jogot és gyakorlatot vindikál magának, egyre több területen válik döntővé a szava, annál erősebben válik az unió nemzetekfelettivé, föderálissá. Mindezt jól tudták a föderalista alapító atyák is, különösen Jean Monnet.

Ezzel szemben a kezdetben Miniszterek Tanácsa (a mai Európai Unió Tanácsának – vagy röviden: a tanácsnak – jogelődje) a nemzetállamok szuverenitásának megtestesítője volt, s a hatvanas évektől kezdve igyekezett erősen ellenállni a bizottságtól érkező föderalista törekvéseknek, hol több, hol kevesebb sikerrel. A nép által választott kormányok minisztereiből álló testület szimbolikusan a mai napig a nemzeti szuverenitás kifejeződése, a szakpolitikai döntéshozatal letéteményese.

Emellett elvileg az állam- és kormányfőkből álló Európai Tanács a tagállamok szuverenitására épülő EU központi politikai döntéshozó szervezete – mely meghatározza annak általános politikai irányvonalait –, ám a válság éppen abban nyilvánul meg, hogy a bizottság egyre szélesebb körben hoz döntéseket, az Európai Unió Bíróságával karöltve egyre több területen mondja ki az uniós jog tagállami joggal szemben alkalmazható primátusát, mintegy elkerülve a talajt a szuperállam jövőbeni létrehozásához.

Másfelől a tagállamok egyenjogúságát és az unió demokratizmusát az félmjelzi, hogy az Európai Tanácsban – és többségében a miniszteri testület szintjén is – a döntések konszenzusos alapon dőlnek el, vagyis egyetlen tagállamra sem lehet rákényszeríteni rá nézve hátrányos vagy hátrányosnak vélt határozatokat, jogszabályokat.

A tagállamoknak tehát effektíve vétójoguk van, s ez fejezi ki azt, hogy a tagállamok szuverének, az unió nem föderalista, hanem a nemzetek önállóságára épülő államszövetség.

Látnunk kell, hogy a konszenzusos döntési elvet a globalisták már a hatvanas években is megtámadták: ezt az időszakot Charles de Gaulle francia elnök tevékenysége határozta meg, aki kifejezetten arra törekedett, hogy megőrizze a kormányközi (tehát szuverenista) döntéshozatal elvét, s nem engedte, hogy a nemzetek önállósága csorbuljon.

De Gaulle azonban ellenfélre akadt Walter Hallstein, a bizottság elnöke személyében, aki szintén elkötelezett

föderalista volt, követte Monnet, Spinelli és Spaak hagyományait. Hallstein nem fogadta el, hogy a bizottság a Miniszterek Tanácsának alárendelt intézmény, s ki akarta terjeszteni a hatalmát, ezt azonban a francia államfő minden eszközzel meg akarta akadályozni.

A konfliktus 1965-ben érte el a csúcspontját, amikor Hallstein a közösségi költségvetési tervezetében a bizottságot és a közgyűlést helyezte volna előtérbe. De Gaulle átlátta, hogy a francia (és tagállami) szuverenitás elleni törekvésről van szó, ezért 1965 nyarától a francia miniszterek nem vettek részt a Miniszterek Tanácsának ülésein (üres székek politikája).

A vitákban az egyik fő kérdés volt a minősített többségi döntés, amelynek kibővítését annak idején a római szerződés tervbe vette, és Hallstein ezt érvényre kívánta juttatni. De Gaulle nem engedett ebben sem, tudván, hogy a többségi döntések kibővítése a tagállamok szuverenitását veszélyezteti, és a federalizmus irányába viszi el a közösséget.

A föderalista elitek tehát az európai együttműködés kezdetétől fogva támadták a konszenzus elvét, azonban az 1966-os, úgynevezett „luxemburgi kompromisszum” fenntartotta a tagállamok számára a vétójog lehetőségét, s ez, mint Damoklész kardja, mindig visszafogta a föderalistákat.

Am a helyzet újra megváltozott a maastrichti szerződés (1992) óta: itt már megfogalmazódott a többségi elv kiterjesztésére irányuló szándék, és ez a további szerződésekben (Amszterdam, 1999, Nizza, 2001, Lisszabon, 2009) egyre erőteljesebben hangot kapott, részben a döntési gyakorlat részévé vált.

Ma már, különösen 2015 után a migrációval összefüggő, bevándorlóbarát lépések kapcsán egyre többször alkalmazzák a többségi döntés gyakorlatát, ráadásul úgy, hogy a bizottság sorozatosan hivatkozik például a közelebbre definiálatlan „európai értékeknek” az alapszerződés 2-es cikkelyében foglalt katalógusára, hogy arra alapozva olyan hatáskörökbe tartozó ügyekbe is beleszóljon, melyeket a tagállamok nem ruháztak át az unióra.

Ezt a tendenciát erősítő kezdeményezés, hogy az uniós külpolitikával kapcsolatos döntéseknél is a többségi elvet kellene alkalmazni, s általában is, egyre több döntési jogkört lenne szükséges megvonni a tanácstól a brüsszeli bürokrácia javára, ami egyértelműen a szuperföderalizmus felé való menetelés szándékát mutatja.

Ma pedig ott tartunk, hogy itt van a „Walter Hallstein-utód” Ursula von der Leyen, aki most ugyanazt akarja elérni, mint elődje a bizottság élén, aki egyébként a nemzeteket a múlt rekvizitumai közé akarta számítani. Von der Leyen persze korántsem olyan erős politikai személyiség, mint honfitársa volt, sokkal inkább végrehajtja és kimondja azt, amit a globalista hálózat elvár tőle.

Márpedig ezt várják tőle olyan „kiváló”, Orbán-gyűlöletű személyiségek, mint Guy Verhofstadt és Daniel Freund európai parlamenti képviselők, akik azt próbálják elhitetni a közvéleménnyel, hogy a nemrég befejeződött, az EU jövőjéről szóló konferenciasorozat egyik legfontosabb tanulsága éppen azt volt, hogy meg kell szüntetni a vétójogot az unióban – ami, hogy finoman fogalmazzunk, irdatlan nagy tévedés.

Am ami a legfontosabb: míg 1966-ban De Gaulle állt a föderalisták útjában, 2022-ben viszont, az orosz–ukrán háború idején Orbán Viktor kormánya és Magyarország társadalmának elsöprő többsége.

Ez a liberális kör – amelyhez sajnos a néppártiak is hozzátartoznak – borzasztóan felháborodott azon, hogy nem akarunk csatlakozni az unió kollektív öngyilkosságához az ostoba és szánalmas szankciókkal, az olaj- és gázembargóval. Valamint nem tetszik nekik, hogy nem járulunk hozzá a kötelező 15 százalékos minimumadóhoz, ami kifejezetten a magyar gazdasági érdekekkel, a magyar munkavállalók és cégek érdekeivel menne szembe. Nem tetszik nekik, hogy nem lépünk lábon magunkat. Milyen érdekes...

Egyszóval egyre inkább bot vagyunk az uniós küllők között, s egyre többen szeretnék ezt a botot kihúzni a küllők közül. Ennek lenne eszköze a vétójog, a konszenzusos döntéshozatal eltörlése, először a külpolitika területén, de ne legyenek illúzióink, ezt követnék más területek – például családpolitika, adózás, gyermekvédelem, LBMTQ-jogok, határvédelem stb. Ezt kell megakadályoznunk mindenáron.

Fricz Tamás

A szerző? politológus, az Alapjogokért Központ kutatási tanácsadója

Borítókép: Ursula von der Leyen, az Európai Bizottság elnöke felszólal az Európai Parlament plenáris ülésén Brüsszelben 2022. június 22-én (Fotó: MTI/EPA/Olivier Hoslet)

www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>.

illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni győzeletről tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló